

Anonym

Dette er et debattinnlegg. Eventuelle meninger i teksten står for skribentens regning.

Hadde jeg anmeldt, kunne han blitt dømt. Med straffelovsutvalgets forslag ville han gått fri.

Det finnes mange fellestrekk i de fleste tettsteder og bygder i Norge. Folk kjenner hverandre, det er smalere veier uten fortau, det går fint an å komme ubedt på besøk, og naboen låner deg alt mulig. I tillegg står det biler utenfor ungdomsskolene, utenfor barnevernsinstitusjonene og idrettshallene, befolket av menn mellom 18 og 40 år, som venter på å plukke opp sine 14 år gamle kjærester. «Hentetjenesten.»

Utsatte jenter som sliter

«Hentetjenesten» er et av bygdefenomenene man later som ikke eksisterer, samtidig som man snakker om hvor trygg og barnevennlig bygda er. Og det som verre er: En stor andel av de voksne vet ikke bare om den, de aksepterer også stilltiende at den finnes.

Det bortforklares.

«Det er jo ikke så lett å skaffe seg kjærester når alle flytter ut for å gå på skole.»

Jentene som mennene blir sammen med, er ofte de utsatte jentene som sliter.

Bråkejenter. Slemme jenter. Triste jenter.

«Det er bedre at de er hjemme og leker mor og far med en 20 år eldre kjæreste enn at de flyr gatelangs.» ... «Dessuten ville dette aldri rammet mitt barn.»

Har klandret meg selv

Jeg ble utsatt for «hentetjenesten». Jeg har i 20 år klandret meg selv for ikke å vite bedre. Ikke stoppe opp, ikke komme meg ut av situasjonen. Men det var ikke min feil. Jeg var et barn som fortsatt brukte regulering, ikke hadde eget bankkort og som spilte Gameboy på fritiden. Og jeg hadde foreldre som ikke fulgte med.

Jeg har aldri vurdert å anmelde, for jeg ser hva som skjer. Retraumatisering i rettsvesenet der motparten prøver å stemple deg som enten et uverdigg offer, en løgner eller begge deler. Deretter trolig frikjennelse fordi det koker ned til «ord mot ord». Men hadde jeg anmeldt, *kunne* han blitt dømt. Med straffelovsutvalgets forslag ville han gått fri. Fordi det var «frivillig» fra min side.